

Prædiken søndag d. 27. januar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 4,16-30 & 1. Kor 13,1-13

Guds gaver - fællesskab

I dag kører vi ud over rampen med den tredje af talerne om Guds gaver. Dette er serien, hvor vi gerne vil gøre Guds gaver så konkrete, at de faktisk bliver synlige for os.

Vi har pakket dåben ud, og vi har hørt, at dåben er Guds gave, og at den er en indledning til et liv i tjeneste.

Sidste uge talte vi om Guds gaver som nådegaver. Her havde vi fokus på at nådegaverne, uanset hvordan de ser ud, skal pege på Jesus og de skal tjene fællesskabet. Hvis man har fået givet et talent - en nådegave - er det aldrig for at man selv skal fremhæves.

I dag skal vi se på den Guds gave som fællesskabet er.

Det er måske lidt morsomt at gøre det i en meget individualistisk kultur, hvor vi ikke er bange for at sætte jeg i centrum. Men kirken sætter ikke det enkelte jeg - individet i centrum - her sætter vi os i centrum. Her er påstanden nemlig at vi er uløseligt forbundet med hinanden og det, der holder os sammen er Guds kærlighed.

Og skal vi tale om et jeg, så vil det altid handle om at finde ud af, hvor dette jeg finder ind i et fællesskab og hvordan dette jeg kan komme til at tjene Gud og mennesker ud fra vores kirke her i Alexandragade. For det os, vi taler om i kirken er større end vores medlemslister. Det er større end vores kontaktkreds, og det er større end vores by.

Det er præcis det, som menigheden i Nazareth synagoge ikke havde forstået og som fik dem til næsten at drive Jesus ud over en skrænt.

2 af 8

Da Jesus læste op fra profeten Esajas' Bog om at han kommer for at bringe et godt budskab for fattige, give frigivelse til fanger, udråbe et nådeår fra Herren, lade de blinde se, og sætte de undertrykte i frihed.¹ Da kunne de alle se nogen fra deres umiddelbare kreds, som de kunne se, havde brug for den befrielse, Jesus talte om.

Måske oplevede mennesker i menigheden, at han talte direkte til dem og ind i deres liv. Så da Jesus sagde i dag er det skriftord, der lød i jeres ører gået i opfyldelse, var det intet mindre end sød musik. Det gjalt jo netop dem.

De var vokset op i en kultur, hvor dem, der troede på den rigtige måde, var dem, som Gud belønnede. Derfor troede de, at Jesus ord kun gjalt deres tætte fællesskab.

Men de kom til at høre på den hårde måde, at Jesus så et bredere fællesskab end blot deltagerne i synagogen, eller begrænsningen til det jødiske folk for den dags skyld.

Han minder dem lige om, at selvom det jødiske folk i perioder har lidt, har det ikke forhindret Gud i at komme til mennesker, som de ikke anså som medmennesker, og så koger vreden over hos dem.

Hvordan kan han sige sådan noget provokerende ævl, tænker de. Vi skal da først tage os af vore egne, synes de at mene.

Jeg kan ikke lade være med at tilføje, at jeg synes jeg ofte hører noget, der ligner i den offentlige debat i Danmark.

De bliver så vrede, at de drev Jesus op på kanten af et bjerg med den hensigt, at drive ham ud over kanten. Men de havde undervurderet Jesu myndighed. Han baner sig bare vej gennem dem og gik.

¹ Luk 4,18-19 & Es 61,1-2

3 af 8

Jesus talte til en menighed, en menighed ligesom vi, der er her i dag. De havde nok ikke lige helt så fedt et kor i synagogen i Nazareth, men et fællesskab, det havde de.

I parentes bemærket, så kunne det da være fedt, at sige noget der provekede fællesskabet så meget, at jeg blev drevet ud over kanten af Bolbro Bakke.

Når jeg indleder med at sige, at vi ikke taler som meget om jeget, men om os, så er det fordi at vi i kirken omfavner ideen om, at vi har brug for hinanden. Ideen om, at vi alle har en plads, som er vores i fællesskabet.

Det er ret tydeligt f.eks. I et gospelkor. Her er vi delt op i stemmer, hvor vi som undergrupper i koret - sopran, alt, tenor, som hvis ellers vi hver især kan holde vore stemmer, bidrager til en smuk treklang, som skaber den fine musik.

Det kan godt være, at der er en enkelt sanger, som synger exceptionelt godt, det kan man jo ikke udelukke, men det handler ikke om individet, men om den lyd koret, som helhed kan lave.

Desværre er det sådan, at man ikke kan definere et fællesskab, uden at man siger noget om, hvem som er med, og hvem som ikke er. Man kan gå meget op i, at tale om, hvem som er med og hvem, som er ude.

Det prøver vi på, at fokusere mindst muligt på her.

Når man er optager af, hvem som er med, og hvem som ikke er, så er man vendt mod periferien og ikke mod centrum. En kirke skal gerne være optaget af centrum. I sidste uge hørte vi jo, at Paulus skrev til menigheden i Korinth bl.a. fordi de havde glemte at fokus for enhver kirke, bør være historien om Jesus.

I 1. Korintherbrev taler Paulus om fællesskabet som et legeme.

Han siger:

»For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange, som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus. For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke.

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange.

Siger foden: »Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet,« er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret: »Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet,« er det dog ligefuldt en del af legemet.

.....Sådan som Gud har sammenføjet legemet, har han givet det, som mangler ære, desto større ære, for at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig.»²

I kirken er det sådan at man kan blive medlem, hvis man er døbt, hvis man tror på Gud, og man vil være med til at udvikle og opretholde kirken med sine bønner, gaver, tjeneste, nærvær og vidnesbyrd.

Man skal altså bede for kirken, for mennesker, som har brug for det, man skal betale til fællesskabet, og man skal yde sit ind i fællesskabet, og ja, så skal man være tilstede.

Det lyder noget forpligtende, og det er det også. Men det er alle fællesskaber. Der findes ikke uforpligtende fællesskab.

Jamen i kirken skal vi da alle have lov at være, kan man sige. Og ja, sådan er det. Kirken er åben for alle, men der er ingen som har så lidt at give, at de ikke kan bidrage til fællesskabet

² 1. Kor 12, 12-15 & 24-26

5 af 8

her, og her kan alle gøre en forskel. Alle har noget at give, og det er der brug for.

Den danske filosof og teolog K.E. Løgstrup siger:
"Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd."³

Med andre ord, vi mennesker er forbunde. Den nok mest kendte lægprædikant i Metodistkirken vidste godt dette og han talte ofte om det.

Nu tænker du nok, at det har du aldrig rigtigt hørt Helge Munk sige, men det er faktisk Nelson Mandela, som ved siden af at være lægprædikant i Metodistkirken også var den første præsident efter apartheid i Sydafrika. Han talte om den afrikanske tankegang at alle mennesker er forbundne og totalt afhængige af hinanden. Det er det, der kaldes Ubuntu.

Det er også det Paulus udtrykker i Bibelen, hvor han beskriver kirkens fællesskab som et legeme. Lettere omskrevet, så siger han at uanset, hvad vi synes om vores næse, så er den en del af hvem vi er. Vi kan ikke bare se bort fra næsen, eller foden for den sags skyld. Det hører med og udgør et hele, og de fleste af os vil ikke være komplette uden vores næse eller for den sags skyld vores næste.

Andre steder i bibelen omtaler Paulus kirken som et legeme, hvis hovede er Jesus.⁴

Fællesskabet er altså vigtigt. Jeg er helt overbevist om, at man kan finde gode fællesskaber rigtigt mange steder. Det har jeg da oplevet i fitnesscenteret, i sejlklubben, og der er helt sikkert gode steder, som du tænker på, når tanken strejfer fællesskaber.

³ K.E. Løgstrup: Den Ethiske Fordring

⁴ Ef 5,23 og Kol 1,18

6 af 8

Men hvis jeg skal pege på fællesskaber, som er noget ganske særligt, så er det fællesskabet omkring kirken, i Emmaus, og i Nardus, i smågrupperne, at jeg virkelig oplever fællesskabets styrker.

Her i huset er der plads til alle. Ja, man kan blive medlem, hvis man ønsker det, men det er absolut ikke et krav for at træde ind af døren, eller for at engagere sig i alt det, der sker her. Det er heller ikke et krav at du tror, eller at du forelsker dig i en af det modsatte køn. Du er velkommen som du er.

I kirkens vision taler vi om fælleskabet.

Vi er et omsorgsfuldt fællesskab, hvor mennesker bliver set og hørt. Her er du velkommen og værdsat, som du er. Vi er åbne over for omverdenen og byder både tro og tvivl velkommen.

Noget af det, som binder fællesskabet sammen og gør det til noget helt særligt er i mine øjne, den kærlighed som er her.

Det er den som gør, at vi rummer tro, tvivl, og menneskers udfordringer. Det den, som gør at vi rummer forskelligheden, for vi er ikke ens, og vi er ikke en kirke, som ønsker vi er det. Det er det som gør, at vi hjælper hinanden med at holde fast i håbet, når alt ser håbløst ud. Det er det der gør, at vi tager os af hinanden i livet og i døden.

Det lyder helt fantastisk, og det er det. Men det er også en virkelighed, at mennesker nogen gange oplever at fællesskabet ikke er godt, og at de er udfordret af og selv udfordrer fællesskabet.

Vi er ikke en sekt, så man kan gå. Og det er helt ok, hvis det er det som er den bedste løsning.

Som jeg sagde indledningsvis, så er der ingen uforpligtende fællesskab. Og dette fælleskab er det heller ikke.

Kærlighed er meget mere end en følelse. Kærlighed er også nogen gange et valg. Et valg om at ville have en plads og et

7 af 8

valg om at tage den - også selvom man måske er skuffet over mennesker. Jeg siger ikke, at det kan være ens egen skyld, men hvis ikke man åbner munden, eller aktivt siger til sig selv, at man vil være med, så bliver det svært. Det bliver svært fordi vi er mange.

Man er nødt til selv at søge sin plads i fællesskabet. Alle er nemlig velkomne.

Det sker, at der er mennesker som forlader os. Det er vi altid kede af. For virkeligheden er, at så mærker vi at der mangler et lem på legemet. Dette gælder uanset om man er sådan én alle kender navnet på eller om man er den som ikke mange kender.

Hvis fællesskabet mangler et led, er vi ufuldkomne.

Lidt barsk sagt så har en amputeret fod ingen kontrakt til legemet, men derfor vil legemet savne foden. Og der kan endda være fantomsmerter.... Sådan kan det også være her, hvis nogen ikke er her længere. Det gør ondt.

I oldkirkens nadverfejring gjorde man meget ud af, at man som Jesus siger det, altid skal forsøge at forsones med sin bror, hvis der har været uenigheder. Det skal gøres mens man er på vej sammen med ham. Det kan altså ikke vente.⁵

Først når man er forsonet, kan man komme med sin gave til kirken, eller tage mod nadveren.

⁵ Matt 5, 23-25: Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til fangevogteren, og du kastes i fængsel.

8 af 8

Derfor udviklede man det system, at man inviterede menigheden til at hilse på dem omkring sig ved at give hånd og sige: "Guds fred!"

Det vil jeg invitere dig til at være med til nu. Det er ikke tanken at vi skal hilse på alle. Jeg er også med på, at for nogen af os, er dette i modstrid med at vi kan være lidt indadvendte af natur og det er helt i orden.

Men tanken er, at man sikrer sig, at alle bliver set og hørt ved at nogen af de andre fra fællesskabet rækker ud, og det vi selv kan gøre er at række hånden frem. Tage mod den udstrakte hånd, der også et tegn på Guds udstrakte hånd til os, og høre ordene: "Guds fred" og svare med et Guds fred.

Det er det synlige tegn på, at kærlighed er meget mere end følelser. Der ligger dybt i kærligheden en viljesagt om at ville hinanden. Der ligger et ansvar for den anden og det må vi ikke løbe fra.

Derfor inviteres du nu til at bringe en fredshilsen til nogle stykker i fællesskabet. Du er en vigtig del af fællesskabet og tak for at du er her i dag. Det er kærligheden som holder os sammen og det er stærke sager!

Amen